Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

26 март 2015 година*

„Обжалване — Вътрешен пазар на природен газ — Задължение на предприятията за природен газ — Организиране на система за договорен достъп на трети лица до съоръженията за съхранение на природен газ — Решение на чешките органи — Временно освобождаване за бъдещи подземни съоръжения за съхранение на природен газ в Дамборжице — Решение на Комисията — Разпореждане за оттегляне на решението за освобождаване — Директиви 2003/55/ЕО и 2009/73/ЕО — Прилагане във времето“

По дело C-596/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 21 ноември 2013 г.,

Европейска комисия, за която се явяват L. Armati и K. Herrmann, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Moravia Gas Storage a.s., по-рано Globula a.s., установено в Ходонин (Чешка република), за което се явяват P. Zákoucký и D. Koláček, advokáti,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Чешка република, за която се явяват M. Smolek, T. Müller и J. Vláčil, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta (докладчик), председател на състава, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, J. L. da Cruz Vilaça и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: английски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 декември 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Комисията иска отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз Globula/Комисия (T-465/11, EU:T:2013:406, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което последният отменя Решение C(2011) 4509 относно освобождаване за подземно газохранилище в Дамборжице от правилата на вътрешния пазар относно достъпа на трети лица (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

2 Член 22 от Директива 2003/55/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2003 година относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ и отменяне на Директива 98/30/ЕО (ОВ L 176, стр. 57; Специално издание на български език, 2007 г., глава 12, том 2, стр. 80) гласи:

„1. Главната нова газова инфраструктура, напр. междусистемни връзки на държавите членки, съоръжения за [втечнен природен газ (LNG)] и съхранение, може, по молба, да бъдат освободени от разпоредбите в членове 18, 19, 20 и член 25, параграфи 2, 3 и 4 при следните условия:

а) инвестицията следва да поощрява конкуренцията в газовите доставки и да повишава сигурността на доставките;

б) нивото на риска, свързан с инвестицията, е такова, че инвестицията не би била направена ако не се предостави освобождаване;

в) инфраструктурата следва да е собственост на физическо или юридическо лице, което е отделено, поне по отношение на правната му форма, от системните оператори, в чиито системи ще се изгражда тази инфраструктура;

г) събират се такси от потребителите на тази инфраструктура;

д) освобождаването не е във вреда на конкуренцията или на ефективното функциониране на вътрешния газов пазар, или на ефективното функциониране на регулираната система, към която се присъединява инфраструктурата.

2. Параграф 1 се прилага и за значително увеличаване на капацитета на съществуващи инфраструктури и за модификации на такива инфраструктури, които дават възможност за развитието на нови източници на газови доставки

3.

а) Регулаторният орган, упоменат в член 25, може, за всеки отделен случай, да вземе решение за освобождаването, упоменато в параграфи 1 и 2. Държавите членки, обаче, може да изискват регулаторните власти да внесат, за формално одобрение, в съответния орган в държавата членка своите становища върху молбата за освобождаване. Това становище следва да се публикува заедно с решението.

б) i) Освобождаването може да обхваща изцяло или частично съответно новата инфраструктура, значително разширената съществуваща инфраструктура, или модификацията на съществуваща инфраструктура.

ii) При вземането на решение за освобождаване, за всеки отделен случай, следва да се разгледа необходимостта от налагане на условия относно продължителността на освобождаването и не-дискриминационния достъп до междусистемната връзка.

iii) При вземането на решение за условията в тази подточка, следва да се обърне особено внимание на продължителността на договорите, допълнителния капацитет, който ще бъде построен, или модификацията на съществуващия капацитет, времевия хоризонт на проекта и националните обстоятелства.

в) При предоставянето на освобождаване съответният орган може да вземе решение за правилата и механизмите за управление и разпределяне на капацитета, доколкото това не пречи на изпълнението на дългосрочните договори.

г) Решението за освобождаване, включително всякакви условия, посочени в буква б), следва да бъде надлежно обосновано с разумни доводи и публикувано.

д) В случаите на междусистемна връзка, всяко решение за освобождаване следва да бъде взето след консултации с другата държава членка или засегнатите регулаторни власти.

4. Компетентният орган следва, незабавно, да нотифицира Комисията за решението за освобождаване, заедно с цялата информация във връзка с решението. Тази информация може да бъде предоставена на Комисията в обобщена форма, която да даде на Комисията възможност да достигне до добре обосновано решение.

В частност, информацията следва да съдържа:

а) подробно изложени причините, на базата на които регулаторният орган, или държавата членка, е предоставил освобождаването, включително финансовата информация, обосноваваща необходимостта от освобождаването;

б) предприетия анализ на влиянието върху конкуренцията и ефективното функциониране на вътрешния газов пазар в резултат от предоставянето на освобождаване;

в) причините за периода от време и дела на общия капацитет на въпросната газова инфраструктура, за която се предоставя освобождаване;

г) в случай че освобождаването е свързано с междусистемна връзка, резултата от консултациите със засегнатата държава членка, или регулаторните власти;

д) приноса на инфраструктурата за диверсификация на доставките на газ.

В рамките на два месеца след получаването на уведомлението, Комисията може да помоли съответния регулаторен орган или държава членка да поправи или оттегли решението за предоставяне на освобождаване. Двумесечният период може да бъде удължен с един месец когато се търси допълнителна информация от Комисията.

Ако съответният регулаторен орган или държава членка не се съобрази с молбата в рамките на четири-седмичен период, ще бъде взето окончателно решение в съответствие с процедурата, посочена в член 30, параграф 2.

Комисията запазва поверителността на търговски чувствителната информация“.

3 Член 36 от Директива 2009/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ и за отмяна на Директива 2003/55/ЕО (ОВ L 211, стр. 94) предвижда:

„1. Голяма нова газова инфраструктура, например междусистемни газопроводи, съоръжения за ВПГ и съоръжения за съхранение, при искане може да бъде освободена за определен период от време от разпоредбите на членове 9, 32, 33 и 34 и член 41, параграфи 6, 8 и 10, при следните условия:

а) инвестицията следва да поощрява конкуренцията в газовите доставки и да повишава сигурността на доставките;

б) нивото на риска, свързан с инвестицията, трябва да е такова, че инвестицията не би била направена, ако не се предостави освобождаване;

в) инфраструктурата следва да е собственост на физическо или юридическо лице, което е отделено, поне по отношение на правната му форма, от операторите, в чиито системи ще се изгражда тази инфраструктура;

г) трябва да се събират такси от ползвателите на тази инфраструктура; и

д) освобождаването не трябва да е във вреда на конкуренцията или на ефективното функциониране на вътрешния пазар за природен газ, или на ефективното функциониране на регулираната система, към която се присъединява инфраструктурата.

2. Параграф 1 се прилага и за значително увеличаване на капацитета на съществуваща инфраструктура и за модификации на такава инфраструктура, които дават възможност за развитието на нови източници на газови доставки.

3. Регулаторният орган, посочен глава VIII, може за всеки отделен случай да взема решение за освобождаването, посочено в параграфи 1 и 2.

4. Когато съответната инфраструктура е разположена на територията на повече от една държава членка, Агенцията може да даде консултативно становище на регулаторните органи на съответните държави членки, което може да служи като основа за тяхното решение, в срок от два месеца от датата на която искането за освобождаване е било получено от последния от тези регулаторни органи.

Когато всички съответни регулаторни органи постигнат споразумение относно искането за освобождаване в шестмесечен срок от датата на която то е получено от последния от регулаторните органи, те информират Агенцията за тяхното решение.

Агенцията поема задачите, възложени на регулаторните органи на съответните държави членки съгласно настоящия член:

а) когато всички съответни регулаторни органи не са постигнали споразумение в срок от шест месеца от датата, на която е поискано освобождаване от последния от тези регулаторни органи; или

б) при съвместно искане от съответните регулаторни органи.

Всички съответни регулаторни органи може да отправят съвместно искане посоченият в трета алинея, буква а) срок да се удължи с до три месеца.

5. Преди да вземе решение, Агенцията се консултира със съответните регулаторни органи и кандидатите.

6. Дадено освобождаване може да покрие целия или част от капацитета на новата инфраструктура или на съществуващата инфраструктура със значително увеличен капацитет.

При вземането на решение за освобождаване за всеки отделен случай се разглежда необходимостта от налагане на условия относно продължителността на освобождаването и недискриминационния достъп до инфраструктурата. При вземането на решение относно тези условия особено внимание се обръща на допълнителния капацитет, които ще се изгради или на изменението на съществуващия капацитет, на времевия хоризонт на проекта и на националните особености.

Преди да вземе решение за освобождаване регулаторният орган взема решение за правилата и механизмите за управление и разпределяне на капацитета. Правилата изискват всички потенциални ползватели на инфраструктурата да бъдат поканени да изявят интерес при договарянето на капацитет преди извършването на разпределението на капацитета на новата инфраструктура, включително за собствени нужди. Регулаторният орган изисква правилата за управление на претоварването да включват задължението неизползваният капацитет да бъде предлаган на пазара, а ползвателите на инфраструктурата да имат право да търгуват договорения си капацитет на вторичния пазар. При оценката си на критериите, посочени в параграф 1, букви а), б) и д), регулаторният орган взема предвид резултатите от посочената по-горе процедура за разпределение на капацитет.

Решението за освобождаване, включително всички условия, посочени във втора алинея от настоящия параграф, следва да бъдат надлежно обосновани и публикувани.

7. Независимо от параграф 3 държавите членки може да предвидят техният регулаторен орган или Агенцията, според случая, да представят на съответния орган в държавата членка, за целите на официално решение, становище по молбата за освобождаване. Това становище се публикува заедно с решението.

8. Регулаторният орган незабавно изпраща на Комисията копие от всяка молба за освобождаване от момента на получаването ѝ. Компетентният орган незабавно нотифицира Комисията за решението и предоставя цялата свързана с него информация. Тази информация може да бъде представена на Комисията в обобщена форма, за да се даде възможност на Комисията да вземе добре обосновано решение. По-специално информацията включва:

а) подробно изложените основания, на базата на които регулаторният орган е взел решение за предоставяне или отказ за освобождаване, заедно с позоваване на параграф 1, включително съответната(ите) точка(и) от въпросния параграф, на която(ито) се основава такова решение, включително финансовата информация, обосноваваща необходимостта от освобождаване;

б) предприетия анализ на влиянието върху конкуренцията и ефективното функциониране на вътрешния пазар на природен газ в резултат от предоставянето на освобождаване;

в) причините за периода от време и дела на общия капацитет на въпросната инфраструктура за газ, за която се предоставя освобождаване;

г) резултата от консултациите със съответните регулаторни органи, когато освобождаването е свързано с междусистемен тръбопровод; и

д) приноса на инфраструктурата за диверсификация на доставките на газ.

9. В срок от два месеца, започващ от деня на получаване на нотификацията Комисията може да вземе решение, изискващо от регулаторния орган да измени или отмени решението за освобождаване. Двумесечният срок може да бъде удължен с допълнителен срок от два месеца, когато Комисията търси допълнителна информация. Този допълнителен срок започва да тече от деня след получаването на пълната информация. Първоначалният двумесечен срок може да бъде удължен и по взаимно съгласие на Комисията и регулаторния орган.

Когато изисканата информация не бъде предоставена в срока, предвиден в искането, нотификацията се счита за оттеглена, освен ако преди изтичането му този срок е бил удължен по взаимно съгласие на Комисията и регулаторния орган или ако регулаторният орган е нотифицирал чрез обосновано изявление Комисията, че счита нотификацията за пълна.

Регулаторният орган изпълнява решението на Комисията, като изменя или отменя решението за освобождаване в срок от едни месец, и информира съответно Комисията за това.

Комисията е длъжна да запази поверителността на чувствителната търговска информация.

Одобрението на Комисията на решението за освобождаване губи силата си две години след приемането му, ако в рамките на този период все още не е започнало изграждането на инфраструктурата, и пет години от приемането му, ако инфраструктурата не е въведена в експлоатация, освен ако Комисията реши, че забавянето се дължи на значителни пречки, които са извън контрола на лицето, на което е предоставено освобождаване.

10. Комисията може да приеме насоки за прилагането на условията, предвидени в параграф 1 от настоящия член, и да определи процедурата, която да бъде следвана за прилагането на разпоредбите на параграфи 3, 6, 8 и 9 от настоящия член. Тези мерки, предназначени да изменят несъществени елементи на настоящата директива чрез допълването ѝ, се приемат в съответствие с процедурата по регулиране с контрол, посочена в член 51, параграф 3“.

4 Съгласно член 53 от Директива 2009/73 Директива 2003/55/ЕО се отменя, считано от 3 март 2011 г. и от тази дата позоваванията на последната се считат за позовавания на Директива 2009/73 и се четат в съответствие с таблицата на съответствието, посочена в приложение II. Съгласно тази таблица член 22 от Директива 2003/55 съответства на член 36 от Директива 2009/73.

Обстоятелства в основата на спора

5 На 14 април 2009 г. Moravia Gas Storage a.s. (наричано по-нататък „MGS“), предишно Globula a.s., подава молба в чешкото министерство на индустрията и търговията (наричано по-нататък „министерството“), за да получи разрешение за строеж на подземно съоръжение за съхранение на природен газ (газохранилище) в Дамборжице (Чешката република, наричано по-нататък „съоръжение ПГХ“). Във връзка с това посоченото дружество иска временно освобождаване от задължението за осигуряване на договорен достъп на третите страни до тази инсталация за целия нов капацитет на съоръжението ПГХ.

6 С решение от 26 октомври 2010 г. министерството разрешава строителството на съоръжението ПГХ и предоставя на MGS временно освобождаване от задължението за осигуряване на договорен достъп на третите страни за 90 % от капацитета на съоръжението ПГХ за срок от петнадесет години, считано от дата на влизане в сила на разрешението за експлоатация.

7 С писмо на министерството от 11 февруари 2011 г., получено на 18 февруари 2011 г., Комисията е уведомена за това решение.

8 С писмо от 15 април 2011 г. Комисията иска от министерството допълнителна информация, като посочва, че ако реши да поиска от него да поправи или оттегли решението от 26 октомври 2010 г., ще направи това преди 18 юни 2011 г. Министерството отговаря на 29 април 2011 г. в определения от Комисията срок.

9 С писмо от 13 май 2011 г. Комисията иска за втори път от министерството допълнителна информация, като отново посочва, че ако трябва да поиска от него да измени или отмени посоченото решение, ще направи това преди 18 юни 2011 г. Министерството отговаря на 20 май 2011 г. в определения от Комисията срок.

10 С писмо от 23 юни 2011 г., подписано от члена на Комисията, отговарящ за енергетиката, Комисията уведомява министерството, че ще приеме официално решение преди 29 юни 2011 г.

11 Със спорното решение, съобщено на Чешката република на 28 юни 2011 г., Комисията разпорежда на тази държава членка да оттегли решението от 26 октомври 2010 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

12 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 26 август 2011 г., MGS иска да се отмени спорното решение и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

13 В подкрепа на своята жалба MGS изтъква три основания, първото от които е грешка при определяне на приложимото право, второто е нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, а третото е явна грешка в преценката на фактите.

14 С обжалваното решение Общият съд приема първото основание, посочено от MGS, и отменя спорното решение с мотива, че то не е трябвало да бъде прието на основание на разпоредбите на Директива 2009/73, а на тези на Директива 2003/55. Така Общият съд не е разгледал второто и третото основание, на които MGS се позовава в подкрепа на жалбата си.

Искания на страните

15 Със своята жалба Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното решение,

— да постанови, че първото основание, изтъкнато в първоинстанционното производство, е неоснователно и да върне делото пред Общия съд за разглеждане на второто и третото основание, изтъкнати в първоинстанционното производство, и

— да не се произнася по съдебните разноски, направени в производството пред двете инстанции.

16 MGS иска от Съда:

— да отхвърли изцяло жалбата, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени в рамките на настоящото производство по обжалване.

17 Чешката република иска от Съда:

— да отхвърли жалбата като неоснователна, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в рамките на настоящото производство по обжалване.

По жалбата

Доводи на страните

18 В подкрепа на своята жалба Комисията се позовава на едно-единствено основание, с което по същество твърди, че като е приел за приложими към отнесения пред него спор разпоредбите на Директива 2003/55, Общият съд е нарушил член 288 ДФЕС и член 297, параграф 1 ДФЕС.

19 Тя счита, че докато не е изтекъл срокът, с който разполага, за да изиска изменение или оттегляне на национално решение за освобождаване, съобщаването на такова решение съгласно член 22 от Директива 2003/55 и член 36 от Директива 2009/73 не представлява окончателно установено положение, а етап от текущия процес на освобождаване.

20 В конкретния случай Комисията твърди, че този процес не е бил приключил към датата на отмяната на Директива 2003/55, 3 март 2011 г., така че към тази дата не е било налице окончателно установено положение, и че считано от същата дата се прилагат разпоредбите на Директива 2009/73.

21 Освен това Комисията поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че решение Meridionale Industria Salumi и др. (212/80—217/80, EU:C:1981:270) може да се приложи към настоящия случай, и като е постановил, че въведените с член 36 от Директива 2009/73 изменения от процесуално и материалноправно естество образуват едно неразделно цяло.

22 Комисията счита по-специално, че следващото от това решение изключение по отношение на прилагането във времето на новите правни норми трябва да се тълкува стриктно и не се прилага, когато нова директива изменя съществуващата правна уредба на Съюза.

23 По конкретно, според Комисията обстоятелството, че Директива 2009/73 въвежда изменения, в дадения случай процесуални, не може да доведе до извода, че процесуалните и материалноправните разпоредби на тази директива образуват едно неразделно цяло и че същите не могат да бъдат разгледани поотделно с оглед на действието им във времето.

24 Според MGS Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че Комисията е трябвало да приложи разпоредбите на Директива 2003/55.

25 MGS поддържа, че приемането на националното решение за освобождаване и съобщаването му на Комисията представляват заварено положение, от което то е придобило права и спрямо което не могат да се прилагат нови правни норми.

26 Освен това MGS счита, че различен подход би довел до нарушение на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания.

27 Според MGS изключението, което следва от решение Meridionale Industria Salumi и др. (212/80—217/80, EU:C:1981:270), може да се приложи към положение, при което директива на Съюза заменя по-ранна директива, и в настоящия случай Общият съд правилно е приложил това изключение.

28 Чешката република твърди, че доколкото в рамките на производството по освобождаване, предвидено в Директиви 2003/55 и 2009/73, Комисията проверява редовността на решение, прието по-рано от органите на държава членка или, с други думи, проверява дали са спазени условията, приложими към датата на приемане на съответното решение, тази проверка логично не може да се основава на правни норми, които са приети след извършването ѝ.

29 Тази държава членка счита, че по силата на принципа на правната сигурност съобщаването на национално решение за освобождаване обуславя другите етапи от производството, по-специално що се отнася до приложимото право в рамките на проверката на това решение, тъй като то създава „заварено положение“.

30 На следващо място Чешката република счита, че възприетото от Комисията тълкуване ще позволи на последната да преценява различно национални решения за освобождаване, съобщени на една и съща дата, тъй като изборът на приложимите разпоредби всъщност ще зависи от датата, на която Комисията е предприела действия по отношение на тези решения и така ще бъде оставена на свободната ѝ преценка. Това щяло да доведе до различно третиране на тези решения, противоречащо на принципите на равенство и справедливост.

31 На последно място тази държава членка отбелязва, че така изложените съображения се потвърждават от обстоятелството, че Директива 2009/73 не съдържа разпоредба относно третирането на текущите производства към датата на влизането ѝ в сила.

Съображения на Съда

32 Следва да се припомни, че новата правна норма се прилага от момента на влизане в сила на акта, с който тя се въвежда, и че макар да не се прилага към правните положения, възникнали и окончателно установени при действието на стария закон, новата правна норма се прилага спрямо техните бъдещи последици, както и спрямо новите правни положения. Без да се засяга принципът на забрана на прилагането на правните актове с обратна сила, изключения са възможни единствено ако новата правна норма е придружена от особени разпоредби, които определят изрично условията за прилагането ѝ във времето (решение Gemeinde Altrip и др., C-72/12, EU:C:2013:712, т. 22, както и цитираната съдебна практика).

33 По-конкретно, съгласно постоянната съдебна практика по принцип процесуалноправните норми се прилагат към деня на влизането им в сила (решение Комисия/Испания, C-610/10, EU:C:2012:781, т. 45 и цитираната съдебна практика), за разлика от материалноправните норми, които по правило се тълкуват като отнасящи се до заварени при влизането им в сила положения само доколкото от тяхната формулировка, предназначение или систематика ясно личи, че трябва да имат именно такова правно действие (вж. решения Meridionale Industria Salumi и др., 212/80—217/80, EU:C:1981:270, т. 9, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, т. 31, както и Комисия/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, т. 44).

34 Съдът също така е постановил, че разпоредбата, която представлява правното основание на определен акт и оправомощава институция на Съюза да приеме въпросния акт, трябва да бъде в сила към датата на неговото приемане (вж. решение ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, EU:C:2011:191, т. 88).

35 В настоящия случай Общият съд е постановил, че въведените с член 36 от Директива 2009/73 изменения от процесуално и материалноправно естество образуват едно неразделно цяло, поради което в съответствие с решение Meridionale Industria Salumi и др. (212/80—217/80, EU:C:1981:270) не може да бъде придадено обратно действие на всички тези разпоредби и че следователно правните норми на Директива 2003/55 е трябвало да намерят приложение по отношение както на същността на спора, така и на процедурата.

36 Следва да се припомни, че в точка 11 от посоченото решение по изключение от тълкувателното правило, припомнено в точка 33 от настоящото решение, Съдът приема, че правна уредба на Съюза, която има за цел да въведе общи правила за последващо събиране на митни сборове, включва както процесуални, така и материалноправни норми, образуващи едно неразделно цяло, чиито отделни разпоредби не могат да се разглеждат поотделно от гледна точка на действието им във времето. Това изключение е обосновано от заменянето на съществуващите национални правни режими с нов общностен правен режим с цел да се достигне до съгласувано и единно прилагане на така установеното общностно законодателство в митническата област (вж. решение Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, т. 32).

37 В това отношение следва да се установи, че положението в случая, по който е постановено решение Meridionale Industria Salumi и др. (212/80—217/80, EU:C:1981:270), не е сходно на това, което се разглежда в настоящия случай. Всъщност Директива 2009/73 отменя и заменя съществуваща по-рано правна уредба на Съюза, приложима в същата област, а именно Директива 2003/55. В това отношение Директива 2009/73 не създава нов правен режим, а следва непосредствено Директива 2003/55, като впрочем не изменя разпоредбите на последната по същество, по-специално тези относно материалноправните условия за освобождаване, предвидени в член 22, параграфи 1 и 2 от Директива 2003/55, както и в член 36, параграфи 1 и 2 от Директива 2009/73.

38 В този контекст, както отбелязва генералният адвокат в точки 48 и 49 от своето заключение, за разлика от това, което е приел Общият съд в точка 36 от обжалваното решение, само по себе си обстоятелството, че процесуалните разпоредби на Директива 2003/55 са изменени от Директива 2009/73, не може да докаже, че предвидените в член 36 от последната директива процесуални и материалноправни разпоредби имат характер на „неразделно цяло“ по смисъла на решение Meridionale Industria Salumi и др. (212/80—217/80, EU:C:1981:270).

39 Освен това фактът, че в разглежданите директиви едни и същи материалноправни разпоредби се съпровождат от различни процесуални разпоредби, показва, че при обстоятелствата на настоящия случай тези материалноправни разпоредби могат да се разглеждат отделно от посочените процесуални разпоредби.

40 Поради това изключението, посочено в точка 36 от настоящото решение, не намира приложение в този случай.

41 При тези условия, тъй като Директива 2003/55 е отменена, считано от 3 март 2011 г., датата на заменянето ѝ с Директива 2009/73, към датата на приемане на спорното решение, а именно 27 юни 2011 г. са били в сила разпоредбите на Директива 2009/73, а не тези на Директива 2003/55.

42 От това следва, че Комисията не е приложила с обратна сила разпоредбите на Директива 2009/73, а е приела спорното решение въз основа на действащите към онзи момент разпоредби.

43 Освен това следва да се отбележи, че съгласно член 22 от Директива 2003/55 и член 36 от Директива 2009/73 Комисията може, след като ѝ е било съобщено национално решение за освобождаване, да поиска изменение, отмяна или оттегляне на това решение.

44 Ето защо, обратно на твърденията на MGS и както отбелязва генералният адвокат в точки 66, 70 и 71 от своето заключение, такова решение или съобщение не може да се счита за „съществуващо окончателно установено положение“ или за „заварено положение“ по смисъла на съдебната практика, припомнена в точки 32 и 33 от настоящото решение.

45 От това следва, че при липса на особени разпоредби, които да определят специално условията за прилагане във времето, Директива 2009/73 трябва да се приложи за текущите производства, считано от датата на влизането ѝ в сила, а именно 3 март 2011 г. Ето защо Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията неправилно е приложила тази директива при приемането на спорното решение.

46 Що се отнася в този контекст до твърденията на MGS и на Чешката република за нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, достатъчно е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика този принцип не може да се разшири дотолкова, че да препятства изобщо прилагането на новата норма спрямо бъдещите последици на положения, създадени при действието на предходната норма (вж. решения Tomadini, 84/78, EU:C:1979:129, т. 21, Комисия/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, т. 43 и Stadt Papenburg, C-226/08, EU:C:2010:10, т. 46).

47 По отношение на изтъкнатото от Чешката република нарушение на принципите на равенство и справедливост следва да се отбележи, както посочва генералният адвокат в точки 62 и 63 от своето заключение, че доколкото смяната на приложимия правен режим се основава на обективно обстоятелство, а именно датата на влизане в сила на Директива 2009/73, доколкото, както установява Общият съд, съобщаването на разглежданото в настоящия случай национално решение за освобождаване е направено само няколко дни преди тази дата и доколкото не е установено, че Комисията е ускорявала или е забавяла, според случая, произволно и без обективни основания разглеждането на национални решения за освобождаване, съобщени на една и съща дата, с цел да приключи определени производства преди, а други след влизането в сила на посочената директива, не може да се приеме, че в настоящия случай е налице нарушение на тези принципи.

48 Ето защо Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че в настоящия случай са били приложими правните норми на Директива 2003/55 както по същество, така и по отношение на производството.

49 При тези условия единственото основание, което Комисията изтъква в подкрепа на жалбата си, следва да се приеме и обжалваното решение следва да се отмени.

По жалбата пред Общия съд

50 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

51 В настоящия случай Съдът счита, че следва да постанови окончателно решение по първото основание на подадената от MGS жалба за отмяна на спорното решение.

52 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че посоченото първо основание трябва да се отхвърли поради изложените в точки 35—47 от настоящото решение съображения.

53 Като се има предвид обаче, че Общият съд не е разгледал второто и третото основание, изтъкнати от MGS в подкрепа на жалбата му за отмяна, Съдът счита, че не може да постанови окончателно решение по делото.

54 Поради това делото следва да се върне на Общия съд, за да може същият да се произнесе по второто и третото основание.

По съдебните разноски

55 Тъй като делото се връща на Общия съд за ново разглеждане, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, направени в настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз Globula/Комисия (T-465/11, EU:T:2013:406).

2) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз.

3) Съдът не се произнася по съдебните разноски.

Подписи